

věřiteli přísluší naopak, nebyl-li uspokojen, toliko právo, aby po uplynutí v §. 200. č. 3. ex ř. ustanovené půlroční lhůty navrhnul nové dražební řízení proti povinnému, jehož bezpodmínečné právo vlastnické k usedlosti dotyčné teď i z pozemkové knihy opět jest zjevno.

Za takového stavu věci nároky proti liknavému vydražiteli, jenž za splnění dražebních podmínek dle §§ 148., 149. a 155. ex ř. byl by složeným vadiem musel ručiti, vůbec více vzejíti nemohou, tím méně, jelikož ohledně jeho vadia teď trvá stejný právní stav, jako v případě právoplatného odepření příklepu. Poněvadž mimo to v dražebních podmínkách ustanovení, dle něhož vadium v případě jich nesplnění jako pokuta konventionální by propadnouti měla, obsaženo není, jeví se exekučním soudcem nařízené vrácení vadia vydražiteli ve shodě se stavem věci a zákonem a bylo proto usnesení soudu rekursního, spočívající na nesprávném názoru o přípustnosti opětné dražby proti vydražiteli v naříkaném odstavci změnití a usnesení prvního soudce obnoviti.

Přířknutí útrat revisních muselo býti odepřeno, poněvadž dovolatel není ani vymah. věřitelem, ani nenalezá se k vymah. věřiteli v poměru sporníka, na kterýž ustanovení §§ 41. a násl. c. ř. s. obdobně použití lze.

(Rozh. z 28. února 1906, č. 3331.)

J. B.

Na budoucí honorář spisovatelský exekuce vésti nelze.

Finanční prokuratura podala proti redaktoru X. návrh na zabavení a přikázání jeho budoucích nároků na honorář za literární články.

Soud exekuční návrh ten zamítnul a stolice rekursní usnesení jeho potvrdila

z d ů v o d u,

že podobné nestálé a naprosto nejisté příjmy nespádají pod zák. z 29. dubna 1873, č. 68. z. ř. a čl. IX. č. 10. uv. z. k ex. ř., jelikož zákon ten zásadně předpokládá stabilní námezdný poměr, jenž však při honoráři spisovatelském schází. Honorář takový nelze stožňovati s platem redaktorským, a není zde též — jak rekurentka mylně tvrdí — přípustnou obdoba se mzdou akkordní.

(Rozh. zems. soudu v Brně z 26. ledna 1906, č. j. R. II. 16/6.)

—b—